

РЕШЕНИЕ

№ 958

гр. София, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Житарска

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11014** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., подадена чрез процесуален представител юрк. Л. М. срещу РЕШЕНИЕ от 20.09.2021г. на СРС, НО, 9-ти състав, постановено по нахд № 16119/2020г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът излага доводи, че в хода на проведеното административно производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в непълно и неизчерпателно описание на деянието, защото размерът на трудовото възнаграждение е определен във ведомостите за заплати, поради което е установим. Задължителното предписание, което е дадено на работодателя не е било обжалвано от него, влязло е в сила, поради което е подлежало на изпълнение в срок. Неизпълнението му в указания срок до 11.09.2020г. било достатъчно условие за ангажиране отговорността на дружеството по чл.415, ал.1 от КТ. П. било изпълнено едва на 15.09.2020г., след намесата на контролния орган, поради което и законосъобразно работодателят е бил санкциониран при условията на чл.415в, ал.1 от КТ. Доказано било от всички събрани и приети доказателства, че е осъществен състава на нарушението, същото било правилно правно квалифицирано, а АУАН и НП не страдали от пороци във формата и съдържанието си.

Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 9-ти състав по нахд № 16119/2020г. и спорът решен по същество, като се потвърди изцяло НП № 22-007051/16.11.2020г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“- С.. Направено е искане за присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Ответникът- [фирма], представлявано от Р. И. Б. не изпраща процесуален представител в проведеното публично съдебно заседание на 21.01.2022г. Аргументи за неоснователност на жалбата са развити в депозираните писмени бележки на 20.01.2022г. от адв. С. Д., в които са развити подробни съображения за правилността на съдебния акт. Претендира и присъждане на направените в процеса разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство в размер на сумата от 300.00 лева.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е основателна и решението на СРС следва да бъде отменено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 20.09.2021г. по нахд № 16119/2020г. СРС, НО, 9-ти състав е отменил наказателно постановление /НП/ № 22-007051 от 16.11.2020г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на основание чл.416, ал.5 във вр.чл.415, ал.1 от КТ на [фирма], представлявано от Р. И. Б. е било наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 300.00 /триста/ лева за нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ във вр. чл.415в, ал.1 от КТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя А. Н. Н. и свидетелите Е. В. П. и Г. С. П., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на административно-наказателното производство са били допуснати съществени процесуални нарушения по см. на чл.42, т.3, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, защото не е било описано пълно и точно нарушението и обстоятелствата по извършването му. Не е бил посочен размерът на дължимото възнаграждение, което е следвало да се изплати на Е. В. П. за м.06.2020г. Не било доказано, че това лице е било в трудови правоотношения с [фирма], а освен това предписанието било изпълнено още през м.08.2020г., когато дължимото възнаграждение за м.06.2020г. е било получено от Е. В. П..

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СРС, НО, 9-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка в периода 14.09.2020г.-17.09.2020г. на [фирма], представлявано от Р. И. Б. е било констатирано, че дружеството в качеството му на работодател не е изпълнило в срок до 11.09.2020г. включително, даденото му задължително предписание № 2 в протокол за извършена проверка № ПР2023591/26.08.2020г. „да изплати на Е. В. П. уговореното трудово възнаграждение

за извършената от нея работа за м.06.2020г., съгласно чл.128, т.2 от КТ”. В тази връзка в присъствието на двама свидетели е съставен акт за установяване на административно нарушение № 22-007051/17.09.2020г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред въззивната инстанция наказателно постановление № 22-007051/16.11.2020г. от директор на Дирекция „Инспекция по труда”- С..

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е неправилен, защото при неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

Съгласно 404, ал.1, т.1 от КТ «за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, могат да прилагат следните принудителни административни мерки: да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство». Санкционната разпоредба на чл.415, ал.1 от КТ регламентира административно-наказателната отговорност на работодател, който не изпълни ПАМ, приложена от контролен орган по спазване на трудовото законодателство.

В протокол за извършена проверка № ПР2023591/26.08.2020г. е обективизирано задължително предписание № 2 към ответника «да изплати на Е. В. П. уговореното трудово възнаграждение за извършената от нея работа за м.06.2020г.». При извършена последваща проверка на 17.09.2020г. е било констатирано, че това задължително предписание не е изпълнено в срок. Извършеното нарушение е с формален характер, като законът не предвижда в неговия състав настъпването на вредоносни правни последици.

Следва да се добави, че наложената ПАМ е подлежала на обжалване по реда на чл.145-чл.178 от АПК във вр.чл.405 от КТ в 14 дневен срок, считано от 26.08.2020г., процесуално право от което не се е възползвал [фирма], представлявано от Р. И. Б.. Въззивният съд в производството по проверка на законосъобразността на издадения наказателен акт /чл.59 и сл. от ЗАНН/ не е компетентен да се произнеса относно правилността на даденото задължително предписание, обективизирано в Протокол № ПР2023591/26.08.2020г. и в частност дали същото е издадено в съответствие с материалния закон. Контрол за законосъобразност на посочената ПАМ се осъществява по реда на чл.145-чл.228 АПК във вр.чл.405 от КТ от АССГ и ВАС на РБ. Както към момента на приключване на съдебното следствие- 20.05.2021г., така и към 21.01.2022г. /момента на приключване на съдопроизводствените действия пред тази инстанция/ не е постановен съдебен акт, с който процесната ПАМ № 2 да е отменена по гореуказания процесуален ред. Недопустимо е в производството по обжалване на наказателното постановление, въззивният съд косвено /инцидентно/ да извършва проверка за законосъобразност на наложената ПАМ, както на практика е подходил СРС. Дали между [фирма] и Е. В. П. е съществувало трудово правоотношение е обстоятелство относимо към правилността на индивидуалния административен акт по чл.404, ал.1, т.1 от КТ, а не към законосъобразността на наказателното постановление № 22-007051/16.11.2020г. на директор на Дирекция „Инспекция по труда”- С..

Неправилни са констатациите на въззивния съд, че ПАМ е изпълнена преди 11.09.2020г., а именно: през м.08.2020г. на Е. В. П. е било изплатено от [фирма] начисленото ѝ възнаграждение. Този извод на съда е в пряко противоречие със

събраните писмени доказателства, а именно: разписка за предаване от Р. И. Б. на [фирма] на сумата от 688.50 лева с получател на същата Е. В. П.. Част от тази сума, а именно: 215.15 лева е начислена в платежната ведомост за м.06.2020г. на лицето Е. В. П., а останалата част от 473.35 лева представлява дължимо на лицето възнаграждение за м.05.2020г. Заплащането на сумата е станало на 15.09.2020г., а именно: след 11.09.2020г., а не както погрешно е възприето от съда преди изтичане на срока за изпълнение на задължителното предписание.

Не се споделят и изводите на първоинстанционния съд, че наказателното обвинение е неясно, непълно и неточно, защото не е посочен размера на дължимото на Е. В. П. възнаграждение, което следва да се изплати от [фирма]. СРС очевидно е смесил и не е разграничил административните нарушения с правна квалификация чл.128, т.2 от КТ и чл.415, ал.1 от КТ, като при първото нарушение следва от АНО да се посочи и размера на начисленото, но неизплатено на работника трудово възнаграждение. Процесното административно нарушение се изразява в неизпълнение на дадено предписание, като винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, респективно установено, но след изтичане крайния срок за изпълнението му, в случая на 12.09.2020 г., то се счита за извършено. Извън това и само за пълнота на изложението, следва да се посочи, че ПАМ № 2, обективирана в протокол № ПР2023591/26.08.2020г. е описана достатъчно ясно, конкретно и прецизно, а именно: „работодателят да изплати на Е. В. П., съгласно представената ведомост /неразделна част от протокола/ уговореното трудово възнаграждение за м.06.2020г.“. След като разчетно-платежната ведомост за м.06.2020г. е неразделна част от протокола, то очевидно може да се установи по несъмнен начин размера на дължимото възнаграждение, който в конкретния случай възлиза на 215.15 лева.

Ето защо, неправилен и несъобразен с приложимото материално право е изводът на СРС, НО, 9-ти състав, че на 12.09.2020г. [фирма], представлявано от Р. И. Б. не е осъществило състава на административното нарушение по чл.415, ал.1 от КТ. Противно на изводите на въззивния съд, както в АУАН, така и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното изложение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Не е налице неспазване на формата на актовете, така, че това да е възпрепятствало [фирма], представлявано от Р. И. Б. да упражни правото си на възражение, като същевременно да е затруднило, както административно-наказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено на 12.09.2020г.

Не е накърнено правото на защита на дружеството в проведеното административно-наказателното производство. От самото му начало, [фирма], представлявано от Р. И. Б. е било съвсем наясно за какво нарушение на трудовото законодателство му се търси отговорност, а за да бъде отменен наказателният акт допуснатите от органа процесуални нарушения трябва да бъдат със съществен характер, а именно: да са ограничили или да са лишили наказаното лице от възможността да организира своята защита и да подаде възражения срещу съставения

АУАН, каквито в случая не се констатира при настоящата съдебна проверка.

По съществото на спора, НП № 22-007051/16.11.2020г. е издадено от материално компетентен орган- директор на Дирекция «Инспекция на труда»- С. и в съответствие с материалния закон, като законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на юридическото лице. След влизане в сила на предписанието, съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. Следователно и с оглед липсата на доказателства за противното, съставът на вмененото нарушение - неизпълнение на предписание на административен орган в указания срок до 11.09.2020г. вкл., е осъществен.

Съгласно разпоредбата на чл.415в КТ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100.00 до 300.00 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50.00 до 100.00 лв. Съгласно доктриналната класификация на правонарушенията в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, нарушението по чл.415 ал.1 от КТ, следва да се отнесе към така наречените „нарушения на просто извършване“, „формални нарушения“. Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние – неизпълнение на задължително предписание в срок. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, осигуряващи защита на работника във връзка с изпълнение на трудовите му права, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). За да се приложи обаче тази разпоредба нарушението следва да бъде отстранено веднага след установяването му, доказателства за което са събрани в хода на съдебното следствие пред СРС, НО, 9-ти състав, а именно: на 15.09.2020г. на Е. В. П. е била заплатена сумата от 688.50 лева, представляваща възнаграждение за м.05.2020г. и м.06.2020г.

Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.дело №7/2010г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ /с изключение на тези по чл.61, ал.1, чл.62, ал.1 и ал.3 и чл.63, ал.1 и ал.2 от КТ/ при наличие на предпоставките по този текст. Административният съд има правомощие, като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно нарушение“ по см. на чл.415в, ал.1 КТ. В такъв случай, на наказаното лице следва да се наложи по-ниско по размер наказание. Следва да се отбележи още, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. „Маловажните“ нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административно-наказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а

налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер. Правилно от касатора е била приложена тази разпоредба, като е наложено наказание за „маловажен случай“, но размерът на санкцията следва да се намали до минималния такъв от 100.00 лева, защото нарушението е отстранено в изключително кратък едномесечен срок /крайният срок е 11.09.2020г. - петък, присъствен ден, а сумата е изплатена на 14.09.2020г.- понеделник, присъствен ден и получена на 15.09.2020г.- вторник/.

По тези доводи и съображения, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 20.09.2021г. на СРС, НО, 9-ти състав е неправилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде отменено. Атакуваното НП № 22-007051/16.11.2020г. следва да бъде изменено само в санкционната му част, като се намали размера на имуществената санкция от 300.00 /триста/ лева на 100.00 /сто/ лева. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрист М. М., които се определят в размер на сумата от 80.00 лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав** на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.1 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение от 20.09.2021г., постановено по нахд № 16119/2020г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 9-ти състав** *и вместо него постановява:*

ИЗМЕНЯ наказателно постановление /НП/ № 22-007051 от 16.11.2020г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на основание чл.416, ал.5 във вр.чл.415, ал.1 от КТ на [фирма], представлявано от Р. И. Б. с ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 300.00 /триста/ лева за нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ във вр. чл.415в, ал.1 от КТ, като **НАМАЛЯВА** нейният размер на 100.00 /сто/ лева.

ОСЪЖДА [фирма], представлявано от Р. И. Б. с ЕИК[ЕИК] и седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“- С. с адрес: [населено място],[жк], [улица] сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.